

гарь почна да вие като вълчица, изпървенъ нѣкакъ тихо, а по-сетнѣ по-височко. Веднага до нашия слухъ достигна нѣкакво далечно и неясно виене. Това сигурно бѣ отговоръ. Нашиятъ вълко-кликачъ, щомъ чу това, веднага почна пакъ да вие като вълче, сетнѣ бързо измѣни като вълчица и най-сетнѣ изрѣмжа като вълкъ. Тутакси чухме ясенъ отговоръ на тѣзи пѣсни отъ околнитѣ усой. На всѣко наше виене вълцитѣ отговаряха и на сѣкитѣхенъ отговоръ, нашиятъ викачъ сжщо отговаряше. Така се почна една разговорка между дивитѣ звѣрове и нашия другаръ. Право да ви кажа, това ме смая. Ала гласътъ на вълцитѣ почна да се чува все по-ясно — очевидно бѣ, че тѣ приближаваха. Всѣки отъ насъ стоеше неподвижно на мѣстото си съ готова пушка въ ржка. Най-сетнѣ почна да се чува шумулението на сухитѣ листа. Единъ тихъ тропотъ на около достигаше до нашитѣ уши. Още малко и вълцитѣ сж прѣдъ насъ. Ето и една сѣнка се мърна долу въ дъното на полянката. Слѣдъ двѣ секунди азъ чухъ задъ гърба си стѣпки. Сега-сега, се тъкмѣхъ азъ, ще се покаже прѣдъ очитѣ ми вълка и веднага ще бжде поваленъ на земята. Ала изведнажъ се чу нѣщо — „прасъ“! Другарътъ ни Драгни, както стискалъ пушката, неусѣтно натисналъ повечко ударника и пушката му изгърмѣ напраздно. Въ единъ мигъ се чу силенъ тропотъ, който бързо се изгуби — вълцитѣ избѣгаха!

Вълко, тѣй се казваше нашиятъ вълкокликачъ, и азъ скокнахме отъ мѣстата си, отидохме при Драгни да го питаме, защо изгърмѣ напраздно. Той се тюхкаше и вайкаше, че това направилъ неволно, неусѣтно и че той не мѣрилъ къмъ никакъвъ вълкъ, а само чувалъ стѣпкитѣ и рѣмженията имъ наоколо.